

Кохання, як бетховенська соната...

Василь Грінчак

Кохання, як бетховенська соната,
Бринить в мені словами чарівними,
Живе в душі акордами дзвінками —
Незаймане, тривожне і крилате.
Не знаю, рідна, як тобі сказати
Про ніжність вечорами голубими,
Про музику під зорями ясними,
Щоб ти несла любов у серці свято.
А може, і не треба говорити,
Можливо, краще все-таки — мовчання,
Ласкаве, тихе, як зорі світання.
Бо справді, нащо свічечку світити,
Коли на сході сонце запалає
І від проміння вся земля засяє!